

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 840/2015
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца Г.С. из Б., чији је пуномоћник Н.Н., адвокат у Б., против туженог Јавног комуналног предузећа – Градско саобраћајно предузеће Б. из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 3502/14 од 06.11.2014. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду број Гж1 3502/14 од 06.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду број П1 2374/12 од 25.03.2014. године је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи као незаконито решење туженог број 17/219 од 22.05.2012. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и надокнади му све трошкове поступка.

Апелациони суд у Београду је пресудом број Гж1 3502/14 од 06.11.2014. године, одбио жалбу тужиоца као неосновану и потврдио наведену пресуду Првог основног суда у Београду, а одбио је и захтев тужиоца да се обавезе тужени да му накнади трошкове жалбеног поступка.

Против назначене пресуде Апелационог суда у Београду тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/2011 и 55/2014), па је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био радник туженог на пословима контролора. Тужени је донео програм решавања вишка запослених и у складу са њим је закључио споразум са предузећем А.С.Т. те је једна од мера решавања вишка запослених предвиђена овим програмом била и премештај запослених код другог послодавца. Програмом решавања вишка запослених је читава служба у којој је тужилац радио била укинута. Тужени је тужиоцу понудио да закључи анекс уговора о

раду за премештај на други посао код другог послодавца од 26.04.2012. године. У остављеном року тужилац није потписао анекс уговора, па му је тужени отказао уговор о раду решењем број 17/219 од 22.05.2012. године.

На основу овако утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови одбили тужбени захтев тужиоца применом члана 179. став 2. тачка 7. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/2005, 61/2005), те члана 171. став 1. тачка 4. истог Закона којим је прописано да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада ако је запосленом који је вишак обезбедио остваривање права из члана 155. став 1. тачка 5. овог закона, док је одредбом члана 155. став 1. тачка 5. предвиђено да програм нарочито садржи мере за запошљавање: премештај на друге послове, рад код другог послодавца, преквалификација или доквалификација, непуно радно време, али не краће од половине пуног радног времена и друге мере.

Имајући у виду утврђене чињенице и цитиране законске одредбе правилно су нижестепени судови закључили да је тужиоцу као вишку запослених законито престао радни однос са даном 20.05.2012. године. Разлог је одбијање понуде за закључење анекса уговора о раду која му је учињена у складу са донетим Програмом решавања вишка запослених, јер је цео сектор у коме је тужилац као контролор радио укинут, а као једна од мера предвиђена Програмом је била та да се питање вишка запослених реши упућивањем на рад код другог послодавца за обављање истих послова, односно послова контроле наплате карата. Тужени је поступио у свему према Закону о раду при чему је најбитнија чињеница да је цео сектор у коме је тужилац радио укинут, да је одбијање тужиоца да потпише анекс уговора и пређе код другог послодавца и обавља исте послове, била неоправдана и да је стога решење о отказу уговора о раду законито.

Врховни касациони суд је ценио ревизијке наводе тужиоца који су суштински поновљени жалбени наводи о којима се већ изјаснио апелациони суд. Нема ретроактивности у отказу уговора о раду нити незаконитости у томе што је отправак решења о отказу датиран са 22.05.2012. године, а што је радни однос тужиоцу престао 20.05.2012. године. Понуду за отказ уговора о раду је тужилац примио 03.05.2012. године и није се изјаснио у остављеном року од осам дана, те је примењена тачка 4. понуде где је његова неактивност протумачена као одбијање закљученог анекса уговора о раду што представља основ за отказ уговора о раду од стране туженог, што је тужени и искористио. У другом ставу решења о отказу је наведено да запосленом престаје радни однос осмог дана од дана одбијања понуде, тј. са даном 20.05.2012. године. Нема незаконитости у процедури код туженог, нити ова разлика у датуму у самом решењу о отказу уговора о раду чини отказ незаконитим као што то погрешно закључује ревидент.

Како материјално право није погрешно примењено на чему се заснива ревизија тужиоца, Врховни касациони суд је ревизију одбио као неосновану на основу члана 414. став 2. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**